

z cyklu: historia tenisa stołowego życiem pisana

W dniu ogłoszenia stanu wojennego mieliśmy wylatywać do Anglii na Puchar Europy.

Nie wiedzieliśmy, co mamy robić, telefony nieczynne więc wsiedliśmy w samochód i pojechaliśmy do Warszawy. Dojechaliśmy do obwodnicy Gdańska ulicą Spacerową. Jakie było nasze zdziwienie gdy na końcu ulicy ujrzeliśmy czołg i rozpalone ognisko. Zatrzymaliśmy się i wysłaliśmy Grubego (Andrzej Grubba), aby poszedł porozmawiać. Grubszy wrócił po 2 min z przerażoną miną i powiedział, że dali nam 5 minut, abyśmy zniknęli, bo po tym czasie nas wszystkich zamkną. Wróciliśmy przestraszeni do akademika, a tam następna niespodzianka. Odwiedził nas pan z administracji uczelni i tak jak do tej pory nie wiedzieliśmy jaka jest jego funkcja, tak teraz wszystko okazało się jasne, bo przyszedł w mundurze pułkownika i kazał się nam wynosić z akademika do końca dnia. W akademiku zakwaterowano wojsko, ale w związku z tym iż A.Grubba był popularny zostawiono go z żoną.

Później opowiadał jak musiał każdorazowo pilnować żony kiedy szła do kąpieli, bo łazienki były wspólne na piętrach.

Oczywiście ja nie udałem się do miejsca stałego zamieszkania tylko zamieszkałem u Kucharza (Leszek Kucharski) w pokoju razem z jego maleńką córką, którą nocami płaczącą nosiłem na rękach. Po paru dniach bez treningu udaliśmy się na AWF, aby zbadać sytuację, czy będziemy mogli trenować. Ja oczywiście w bagażniku Audi Kucharza, ponieważ przebywałem w Gdańsku nielegalnie...

Na miejscu okazało się, iż mieliśmy klucz od drzwi na halę od strony ul.Czyżewskiego i nikogo nie pytając weszliśmy na halę zasłaniając szczelnie kotary. I tak w tydzień od ogłoszenia stanu wojennego zaczęliśmy trenować. Z czasem wojsko nas namierzyło, ale nic nam nie zrobili, bo myśleli że mamy

Written by Zbyszek
Friday, 23 March 2007 11:34

---

pozwolenie od dowódcy. Czasami mieliśmy na treningu więcej kibiców niż na meczach(oczywiście wojskowych.)

Pierwszy wyjazd na ligę w stanie wojennym pamiętam doskonale. Musiało to być gdzieś w marcu, bo było jeszcze zimno. Pojechaliśmy do Gliwic i zameldowaliśmy się w hotelu Myśliwskim. W chwilę potem zeszliśmy do restauracji, aby coś zjeść. Kelner patrzy na nas jak na idiotów i pyta ze zdziwieniem, co chcemy. Odpowiedzieliśmy, że jesteśmy głodni i przyszliśmy coś zjeść. Padła odpowiedź ” *panowie przecież jest stan wojenny, my mamy tylko herbatę z sacharyną i kaszę gryczaną z tłuszczem*”

. Po krótkiej naradzie postanowiono wysłać mnie z Gliwic do Katowic w celu zdobycia jedzenia.

Chodząc po Katowicach zaraz się zorientowałem, że wszystko jest zamknięte i nic nie można kupić. Zrezygnowany poszedłem na dworzec, a tam na peronie sprzedają kanapki z wędliną. Ustawiłem się w kolejkę, doszedłem do stolika i poprosiłem o 24 kanapki. Rozpętało się piekło. Tłum chciał mnie bić, bo wzięli mnie za spekulanta. Po wielu tłumaczeniach uwierzyli mi dopiero, kiedy zdjąłem kurtkę i pokazałem dres AZS. Pozwolili kupić mi 12 kanapek, które nas uratowały.

Jeżeli chodzi o zdobywanie żywności w stanie wojennym to nie pamiętam, który z nas wpadł na pomysł, że skoro mamy mniej zawodów to możemy grać mecze pokazowe za żywność.

Pojechaliśmy do Sztumu zagrać mecz pokazowy. Zapłatą był świniak przepołowiony na pół.

Wspomnienia Zbyszka Liszewskiego - stan wojenny

Written by Zbyszek
Friday, 23 March 2007 11:34

Jedną część włożyliśmy do samochodu Grubego, drugą do auta Kucharza. Pierwszy samochód, który jechał był samochodem Grubego, bo pomyśleliśmy, że jeżeli zatrzyma nas policja lub wojsko to poznają Grubego i nie będą szukać w samochodzie. Przypominam, że mięso było wtedy na kartki, a nielegalny handel mięsem był zabroniony. Udało nam się świnkę przywieźć do Gdańska, ale nikt oprócz mnie nie miał zielonego pojęcia, co się z tym robi. Przez 3 dni na dwóch kuchenkach i w jednym prodiżu przerabiałem tego świniaka na rolady, smalec, pasztety i inne rzeczy, których bym dzisiaj nawet nie umiał nazwać. Mieliśmy jedzenia na miesiąc, ale więcej tego procederu już nie powtarzaliśmy, kiedy dowiedzieliśmy się, że za całego świniaka mogliśmy dostać bodajże 2 lata.

Piszę to wszystko, aby młodzi zawodnicy zdali sobie sprawę w jakich czasach żyją, żeby zrozumieli że trenować można w każdych warunkach. Oraz żeby uświadomili sobie, że droga po której kroczyli ich idole była o wiele trudniejsza, niż ta po której kroczą oni teraz.

Ze sportowym pozdrowieniem:

Zbyszek Liszewski